

Arrest

nr. 157 401 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 oktober 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die ontelbare keren werd aangevuld.

1.2. Op 6 mei 2015 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 03.11.2009 en 25.04.2014 werden ingediend en op 22.02.2010, 18.03.2010, 24.03.2010, 22.04.2010, 14.06.2010, 20.08.2010, 28.09.2010, 09.02.2011, 15.04.2011 en 10.01.2013 werden aangevuld door:

*K., S. (...)
en echtgenote:*

K., X. (...)

en hun meerderjarige kinderen:

K.,B.(...)

K.,V.(...)

*allen van nationaliteit: Servië en Montenegro (Kosovo)
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenen leggen volgende documenten voor ter staving van hun identiteit en nationaliteit: een bewijs van afgifte van een identiteitskaart ('karton o izdatoj licnoj karti'), op naam van Kastrati Shaban; een bewijs van afgifte van een identiteitskaart ('karton o izdatoj licnoj karti') op naam van Braimi Zufa; een aanvraagformulier voor een paspoort ('Zachtev za izdavanje pasosha') op naam van Kastrati Bashkim; en een geboorteakte op naam van Kastrati Vjosa. Deze documenten kunnen niet weerhouden worden als identiteitsbewijs, aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) duidelijk bepaalt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart. De door betrokkenen voorgelegde documenten voldoen niet aan deze voorwaarde. De bewijzen van afgifte van een identiteitskaart tonen wel aan dat betrokkenen over een identiteitskaart beschikt hebben in de jaren 1980 (datum izdavanja, datum van afgifte 27.04.1983, bij mijnheer en 03.03.1983 bij mevrouw), maar niet dat zij op het ogenblik van indiening van de aanvragen over het vereiste identiteitsdocument beschikten. Immers indien betrokkenen deze identiteitskaarten in hun bezit gehad zouden hebben, hadden ze deze bij de aanvragen kunnen voegen. Zij tonen op geen enkele wijze aan dat zij geen identiteitskaart, paspoort of gelijkgestelde reistitel zouden

kunnen verkrijgen. Wat het aanvraagformulier voor een paspoort betreft, dient opgemerkt te worden dat artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980 duidelijk stelt dat de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. Het feit dat de heer [K.B.] een paspoort aangevraagd heeft is dan ook onvoldoende. Aangaande de geboorteakte op naam van [K.V.], wordt nog opgemerkt dat een geboorteakte niet dezelfde bewijswaarde heeft: "Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde."

(RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Betrokkenen halen aan dat hun dochter [V.] bij hun vertrek uit het land van herkomst nog te jong was om over een eigen identiteitskaart te beschikken. Zij tonen echter op geen enkele wijze aan dat zij stappen hebben ondernomen om het vereiste identiteitsbewijs te bekomen via hun ambassade in België. De loutere verklaring dat hun dochter zonder identiteitskaart het land van herkomst verlaten zou hebben, kan niet beschouwd worden als een geldige motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen

van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Het komt de betrokkenen toe alles in het werk te stellen om een paspoort, identiteitskaart of gelijkgestelde reistitel te bekomen en indien dit niet mogelijk zou blijken, hiervan op zijn minst een begin van bewijs.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren in wat kan worden beschouwd als een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Zij voeren tevens een manifeste beoordelingsfout aan.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“1.

Dat verweerder in de verzoekers betekende onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat de door verzoekers neergelegde afgifte van een identiteitskaart (“Karton o izdatoj licnoj karti”) op naam van verzoekers, een aanvraagformulier voor een paspoort op naam van verzoekers meerderjarige zoon en een geboorteakte op naam van verzoekers meerderjarige dochter, niet kunnen aanvaard worden omdat deze documenten niet voldoen aan de voorwaarde dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.

Volgens verweerder tonen deze bewijzen niet aan dat verzoekers op het ogenblik van het indienen van de aanvragen over het vereiste identiteitsdocument beschikten. Dat er evenwel sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

2.

Dat in eerste instantie verzoekers willen opmerken dat zij bij hun aanvraag dd. 3.11.2009 naast de geboorteakte van hun meerderjarige dochter tevens de geboorteakten van henzelf en van hun meerderjarige zoon en hun huwelijksakte opnieuw hebben neergelegd (cf. stuk 3).

Verzoekers hadden deze identiteitsbewijzen overigens reeds bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 20.03.2003 neergelegd (cf. stuk 4).

Dat in de bestreden beslissing echter door verweerder wordt nagelaten rekening te houden met alle (vroeger) door verzoekers neergelegde identiteitsbewijzen waardoor verweerder de onontvankelijkheidsbeslissing niet afdoende motiveerde en de zorgvuldigheidsplicht schendde.

3.

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoont” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

Uit deze terminologie vloeit voort dat een vreemdeling, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, een afschrift van een identiteitsdocument dient over te maken.

Uit het advies van de Raad van State bij de wetswijziging blijkt eveneens duidelijk dat “beschikken” dient geïnterpreteerd te worden als “overleggen” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184).

De wetgever stelt dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebreke aan een dergelijk document “de identiteit onzeker is” en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Dat dient opgemerkt te worden dat het artikel 9bis, §1 Vw. noch de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 dd. 21.06.2007 (B.S. dd. 4.07.2007) uitdrukkelijke voorwaarden stellen aangaande het identiteitsbewijs dat door de aanvrager van een verzoek 9bis Vw. dient te worden neergelegd.

De Omzendbrief van 21.06.2007 stelt algemeen dat “enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart kunnen aanvaard worden”.

Dat uit het art. 9bis, §1 Vw. en uit de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 dd. 21.06.2007 (B.S. dd. 4.07.2007) dient afgeleid te worden dat op basis van het voorgelegde document de identiteit met voldoende zekerheid dient komen vast te staan.

Dat verzoekers (ouders) evenwel opmerken dat zij hun geboorteakten en huwelijksakten hebben neergelegd. De attesten die zij hebben voorgelegd, met name “Karton o izdatoj licnoj karti” , bevat alle identiteitsgegevens die normaliter vermeld staan op een identiteitskaart (naam en voornaam, geboortedatum en –plaats, woonplaats (“KSA e Kosovës” , dit is de afkorting van “Krahina Socialiste Autonome e Kosovë” (vertaling : “Autonome Socialistische Provincie Kosovo”, provincie welke destijds deel uitmaakte van het voormalige Joegoslavië en in 2008 zijn onafhankelijkheid heeft uitgeroepen), foto, vingerafdruk en handtekening van de eigenaar en autoriteit die het document heeft afgeleverd). Uit deze attesten blijkt dat het om een officieel document gaat (documentnummer, registratienummer, persoonlijk identiteitsnummer, handtekening en stempel van de uitgevende overheid,...).

Dat uit alle door verzoekers neergelegde officiële documenten (samen) de identiteit (en nationaliteit, beiden zijn geboren en hadden hun woonplaats in Kosovo) van verzoekers duidelijk kan worden vastgesteld/afgeleid.

Gezien de ratio legis van artikel 9bis Vw. is dat een aanvraag onontvankelijk moet verklaard worden wanneer de identiteit van een persoon onzeker is, omdat moet vermeden worden dat een verblijfstitel dient voor het regulariseren van een onduidelijke identiteit, kon verweerder de motivatie van de onontvankelijkheidsbeslissing echter niet beperken tot het weigeren van de door verzoekers overgemaakte identiteitsbewijzen met als enige reden dat verzoekers niet aantoonde in de onmogelijkheid te zijn een identiteitskaart, paspoort of gelijkgestelde reistitel te bekomen.

Dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom de door verzoekers neergelegde officiële documenten samen (waaruit duidelijk de identiteit van verzoekers blijkt) niet kunnen weerhouden worden als bewijs van identiteit en derhalve voldoen aan de voorwaarde van art.9bis Vw.

Dat verweerder heeft nagelaten verzoekers aanvraag en de door hen neergelegde identiteitsbewijzen op een afdoende manier te toetsen aan de Vreemdelingenwet, meer bepaald het art. 9bis Vw.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht. Het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout.”

2.2. Verzoekers leggen niet uit op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel waarin ze stellen dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste appreciatiefout, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, *“ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980”* luidde als volgt:

“Art. 9bis. § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

2.5. In de voorbereidende werken kan gelezen worden dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en *“dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is”* en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).“

2.6. Eerste punt van kritiek van verzoekers is dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met *“de geboorteakten van henzelf en van hun meerderjarige zoon en hun huwelijksakte”* die ze *“opnieuw hebben neergelegd”*. Ze verwijzen hierbij naar stukken gevoegd bij hun verzoekschrift. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt niet dat verzoekers de betrokken stukken hebben neergelegd ter ondersteuning van deze aanvraag. Ze kunnen dan ook niet de verwachting koesteren dat de verwerende partij met deze stukken rekening houdt. Waar verzoekers nog opwerpen dat ze de betrokken stukken ook meegedeeld hebben naar aanleiding van een vorige aanvraag om verblijfmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in 2003, dient de Raad op te merken dat van de verwerende partij niet kan worden verwacht dat ze bij de beoordeling van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ambtshalve stukken gaat betrekken die door verzoekers zijn neergelegd tijdens een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging.

2.7. Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoekers het theoretisch kader schetsen van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet en de overtuiging zijn toegedaan dat met het geheel van de door hen neergelegde documenten – inclusief de in punt 2.6. besproken geboorteakten van verzoekers en hun huwelijksakte – hun identiteit met voldoende zekerheid is komen vast te staan, doch dit betoog kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoekers gaan op geen enkel ogenblik in

concreto in op de in de bestreden beslissing gedane beoordeling van de door hen overgemaakte stukken.

2.8. De Raad merkt dat op dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een stuk dat niet als een identiteitsdocument kan worden beschouwd in de zin van artikel 9 bis, §1 van de Vreemdelingenwet anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere stukken die evenmin kunnen worden beschouwd als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9 bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Uit de loutere cumulatie van verschillende documenten – waaromtrent door verweerder voor elk van deze elementen werd gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden – kan niet worden afgeleid dat verzoekers' identiteit komt vast te staan, ook al betreft het officiële documenten.

2.9. Concluderend kan worden gesteld dat verzoekers niet aantonen dat de beoordeling van de verwerende partij *“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006”* strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is of getuigt van een manifeste appreciatiefout.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA